

Arrest

nr. 348 910 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 maart 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juni 2025 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn minderjarige zoon met de Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van zijn minderjarige Belgische zoon.

1.2. Op 5 maart 2026 werd een beslissing genomen tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.06.2025 werd ingediend door:

Naam: S.
Voorna(a)m(en): F.
Nationaliteit: Albanië
Geboortedatum: (...)1987
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarige zoon S.,L. ((...)) Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bepalingen van artikel 40ter van toepassing zijn op volgende familieleden van een Belg: '3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.'

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon heden niet op hetzelfde adres woonachtig zijn. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn minderjarig Belgisch kind komt begeleiden of vervoegen en draagt hij ook niet de daadwerkelijke zorg.

Het concept van daadwerkelijke zorg dient, aldus het Hof van Justitie, te worden begrepen als het op zich nemen van dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van Justitie gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de ouder daadwerkelijk van aard is. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun. Het kind verblijft bij de moeder L. B. ((...)), zo blijkt uit het rijksregister, die instaat voor de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken. Er wordt door betrokkene verschillende ongedateerde foto's voorgelegd en één gedateerde foto (dd. 18.07.2025), een verklaring door de moeder van het minderjarig kind en betaalbewijzen van betrokkene aan de moeder (dd. 30.12.2024, 24.01.2025, 11.02.2025, 25.03.2025, 18.07.2025 en 21.07.2025). Uit deze voorgelegde documenten is het niet duidelijk of betrokkene mee instaat voor de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken en/of materiële zorg en steun biedt, en of deze desgevallend niet marginaal van aard zijn. Uit niets kan blijken of betrokkene wel degelijk regelmatig omgangsrecht heeft met het kind. Er wordt dan wel door de moeder verklaart dat dit het geval is maar dit wordt niet afdoende aangetoond door de voorgelegde documenten. Enkel foto's en betalingsbewijzen zijn onvoldoende om dit aan te tonen.

Gezien niet kan blijken dat betrokkene de daadwerkelijke dagdagelijkse zorg draagt over het kind, is §3 van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 van toepassing: "§ 3. Wanneer de Minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoon dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg. Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht."

Als er effectief een ononderbroken contact is geweest tussen betrokkene en zijn minderjarige zoon mag aangenomen worden dat betrokkene betekenisvolle documenten kan voorleggen. Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid.

Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende en recente bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over waarom het gezin niet gezamenlijk gevestigd is en over hoe de contacten (en met welke regelmaat) dan wel plaats vinden, alsook het bewijs wordt voorgelegd dat de contacten wel degelijk de basis vormen voor een duurzame en persoonlijke band. Het is aan betrokkene om te bewijzen dat hij in deze bijzondere context zijn engagement opneemt om effectief standvastige en nauwe persoonlijke banden met haar kind te installeren.

Concluderend kan gesteld worden dat er geen afhankelijkheid kan blijken en geen sprake is van hechte familiebanden met zijn kind zoals vereist in de zin van § 3 artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

2.2. Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing."

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 6 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest naar wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

"NOPENS DE MIDDELEN

2.2.1. SCHENDING VAN ART. 42 WET VAN 15 DECEMBER 1980 (HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) IUO. ART. 52 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 8 OKTOBER 1981 (HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGEN-KB) IUO. SCHENDING VAN HET GEZAG VAN GEWIJSDE (ART. 23- 27 GER.W.)

De bestreden beslissing schendt volgende bepalingen:

Art. 42 Vreemdelingenwet bepaalt:

Art. 42. 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Art. 52 Vreemdelingen-KB bepaalt:

"(...) Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

Atikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden genomen binnen de zes maanden vanaf de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt.

Reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 heeft het Grondwettelijk Hof gewezen op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: “enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.”

Verder heeft het Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 uitdrukkelijk vastgesteld dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en volgende van de vreemdelingenwet blijkt “dat de wetgever heeft gewild dat de termijn van zes maanden binnen welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht wordt beslist, in elk geval moet worden nageleefd”.

Uit het voorgaande volgt dat de bedoelde termijn van zes maanden een vervaltermijn is.

Volgens het Grondwettelijk Hof moet de termijn van zes maanden immers “in elk geval” worden nageleefd. Er wordt geen onderscheid gemaakt naargelang het gemeentebestuur dan wel de federale overheid een beslissing neemt, noch naargelang het een erkennings- dan wel een weigeringsbeslissing betreft.

In haar arrest dd. 17 januari 2017 nr. 237 042 stelde de Raad van State nog uitdrukkelijk:

“Vervolgens vormt artikel 52 van het vreemdelingenbesluit integraal de uitvoering van artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Derhalve moeten alle met toepassing van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit genomen beslissingen ook worden genomen binnen de in artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden.

Het voornoemde artikel 52 kan immers geen afbreuk doen aan hetgeen is bepaald in artikel 42 van de vreemdelingenwet als hogere norm.”

Artikel 42 van de vreemdelingenwet voorziet geen situatie waarop de vervaltermijn van zes maanden niet van toepassing zou zijn en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit vermag er als lagere norm niet mee in strijd te zijn.

De Belgische wetgever heeft aldus in art. 52 § 4 van het Vreemdelingenbesluit in een vervaltermijn voorzien. Bij overschrijving van de vervaltermijn dient de verblijfskaart aan het familielid van de burger van de Unie te worden afgegeven.

In casu betreft de aanvraag van verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart als gezinslid van een Belgische burger, welke geen gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer, en dient te worden beschouwd als statische Belg.

Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kan er niet dienstig worden verwezen naar de interpretatie van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie (RvS 6 november 2019, nr. 245 995). Evenmin kan beroep worden gedaan op de bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het is in casu niet betwist dat verzoeker de aanvraag heeft ingediend op 16 juni 2025 en dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf werd genomen op 5 maart 2026, buiten de gestelde termijn van zes maanden vanaf de aanvraag.

De bestreden beslissing is aldus laattijdig genomen zodat verwerende partij gehouden is tot afgifte van de verblijfstitel.

Een schending van art. 42 § 1 Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen.”

3.2. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing laattijdig is genomen conform artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet en dat hij in het bezit had moeten worden gesteld van een verblijfstitel.

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (hierna: het vreemdelingenbesluit) voorziet als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt aldus dat over de erkenning van het recht op een verblijf van meer dan drie maanden uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de indiening van de aanvraag dient te worden beslist. Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen na het verstrijken van de in artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bedoelde termijn van zes maanden. Deze vaststelling volstaat evenwel niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

In artikel 42 van de vreemdelingenwet is niet vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Een recht op verblijf kan bovendien slechts worden erkend indien effectief werd vastgesteld dat het bestaat. Voor zover verzoeker aanvoert dat het overschrijden van de in artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn aanleiding dient te geven tot de erkenning van een recht op verblijf, vindt deze stelling geen steun in de bewoordingen van dit wetsartikel. Deze interpretatie is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetsbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf maar kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen. Tot een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden weigeringsbeslissing kan derhalve niet worden besloten.

In artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit is wel bepaald dat indien verweerder geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd. In de vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan of indien er hiertoe beletselen bestaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan strikte voorwaarden is voldaan en indien er geen wettelijke beletselen inzake de erkenning van enig verblijfsrecht zijn. Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat de Raad geen toepassing kan maken van artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit. Een reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld, moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (cf. RvS 20 december 2017, nr. 240.240). Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit.

Dit wordt bevestigd door rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit wat betreft de verplichting om na zes maanden een verblijfskaart af te geven, geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de vreemdelingenwet:

“Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de 6 maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt. Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen.

Artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit vindt derhalve geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet en kan derhalve niet zonder schending van die laatste bepaling worden toegepast.” Hieruit blijkt wel dat de Raad van State van oordeel is dat een toepassing van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit een schending zou uitmaken van artikel 42 van de Vreemdelingenwet” (RvS, arrest nr. 259.251 van 26 maart 2024).”

Waar verzoeker nog in zijn verwijzingen naar rechtspraak een arrest van de Raad van State nr. 237.042 van 17 januari 2017 aanhaalt en twee arresten van het Grondwettelijk Hof van respectievelijk 4 november 2010 en 26 september 2013, wijst de Raad op de evolutie in rechtspraak en stelt dat de interpretatie die aan de betrokken wetsbepalingen in de aangehaalde arresten is gegeven geen stand meer houdt in het licht van recente rechtspraak van de Raad van State. In de mate verzoeker hierin een schending van het gezag van gewijsde ziet, wordt hij dan ook niet bijgetreden.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden omdat deze laattijdig zou zijn genomen.

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van de door hem aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT